

Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова
Навчально-науковий педагогічний інститут імені В.О.Сухомлинського

Кафедра фізичної культури та спорту

«Допущений до захисту»

Завідувач кафедри

В. М. Лелека

«03» грудня 2025 р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на здобуття ступеня вищої освіти «магістр»

**на тему: «ОРГАНІЗАЦІЯ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ
ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ»**

Виконав: студент групи 6831м

Ю.В. Сливка

(підпис)

Керівник роботи:

доктор пед. наук, доцент

В.М. Лелека

Миколаїв – 2025 р.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ**Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова****Навчально-науковий педагогічний інститут імені В.О.Сухомлинського**

Кафедра фізичної культури та спорту

Спеціальність А4.11 Середня освіта (Фізична культура)

Освітня програма «Середня освіта (Фізична культура)»

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Гарант освітньої програми

Г. А. Лісенчук

09 вересня 2024 року**ЗАВДАННЯ****НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ****на здобуття ступеня вищої освіти «магістр»**

Студенту Сливці Ю.В.

1. Тема роботи: «Організація фізичного виховання студентів закладів вищої освіти в сучасних умовах»

Керівник роботи Лелека Віталій Миколайович, доктор педагогічних наук, доцент кафедри фізичної культури та спорту

Затверджені наказом ректора №1383-уч від «26» листопада 2025 року

2. Термін подання роботи: жовтень 2025 р.

3. Вихідні дані по роботі: під час дослідження здійснено аналіз науково-методичної літератури щодо пошуку сучасних підходів організації фізичного виховання студентів. Визначено основні проблемні аспекти

дистанційної та змішаної форм навчання. Розроблено програму фізичного розвитку студентів з урахуванням сучасних тенденцій та впровадження їх у навчальний процес. Експериментальним шляхом перевірено рівень фізичної активності студентів контрольної та експериментальної груп.

4. Перелік питань, що належать до розробки (найменування розділів):

Розділ 1. Теоретико-методологічні основи фізичного виховання у закладах вищої освіти

- 1.1. Сучасні підходи до організації фізичного виховання студентів
- 1.2. Психолого-педагогічні аспекти фізичного виховання молоді
- 1.3. Виклики дистанційної та змішаної форм навчання
- 1.4. Інтеграція цифрових технологій у процес фізичного виховання

Розділ 2. Методика організації фізичного виховання студентів в умовах сучасних змін

2.1. Методи дослідження

2.2. Розробка програми фізичного виховання з урахуванням сучасних тенденцій

2.3. Залучення неспецифічних засобів для підвищення ефективності фізичної підготовки

Розділ 3. Експериментальне дослідження ефективності організації фізичного виховання у сучасних умовах

3.1. Аналіз рівня фізичної активності студентів контрольної та експериментальної груп

3.2. Вивчення рівня мотивації до фізичної активності

3.3. Рекомендації для викладачів щодо використання цифрових ресурсів у навчальному процесі

4. Перелік презентаційних матеріалів, виконаний в програмі Power Point.

5. Дата видачі завдання 09 вересня 2024 року.

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

Номер	Назва етапів роботи	Терміни виконання етапів роботи	Примітка
1.	Вивчення літературних джерел предмету дослідження	Жовтень 2024	виконано
2.	Складання розгорнутого плану магістерської роботи та ознайомлення керівника з планом кваліфікаційної роботи	Жовтень 2024	виконано
3.	Підготовка розділу 1 Теоретико-методологічні основи фізичного виховання у закладах вищої освіти	Листопад-грудень 2024	виконано
4.	Підготовка розділу 2 Методика організації фізичного виховання студентів в умовах сучасних змін	Січень-лютий 2025	виконано
5.	Підготовка розділу 3 Експериментальне дослідження ефективності організації фізичного виховання у сучасних умовах	Березень-квітень 2025	виконано
6.	Проаналізувати результати дослідження та сформулювати висновки Визначити перспективи подальших досліджень	Квітень 2025	виконано
7.	Апробація дослідження у вигляді тез	Травень 2025	виконано
8.	Оформлення магістерської роботи	Вересень 2025	виконано
9.	Передача магістерської роботи рецензенту для рецензування	Вересень 2025	виконано
10.	Передача магістерської роботи науковому керівнику для написання відгуку	Жовтень 2025	виконано
11.	Підготовка доповіді у вигляді презентації	Жовтень 2025	виконано

12.	Попередній захист магістерської роботи	11.11.2025	виконано
13.	Захист магістерської роботи	Грудень 2025	виконано

Студент

Ю.В. Сливка

(підпис)

Керівник роботи

В.М. Лелека

АНОТАЦІЯ

Сливка Ю.В. Тема кваліфікаційної роботи «Організація фізичного виховання студентів закладів вищої освіти в сучасних умовах» зі спеціальності А4.11 Середня освіта (Фізична культура), освітньої програми Середня освіта (Фізична культура). Миколаїв: НУК ім. адм. Макарова, 2025.

Метою дослідження була розробка та обґрунтування сучасних підходів до організації фізичного виховання студентів у закладах вищої освіти з урахуванням змінних умов навчання.

Для досягнення мети та вирішення поставлених завдань обрано такі методи дослідження: *теоретичні* (теоретико — методологічний аналіз, класифікація та систематизація наукових джерел, порівняння та узагальнення даних теоретичних та експериментальних досліджень), *емпіричні* (спостереження, методи опитування, тестування, констатувальний та формувальний експеримент), *методи обробки даних* (узагальнення та систематизація якісних і кількісних даних емпіричного дослідження).

Розроблені нами методичні рекомендації для викладачів та керівників ЗВО щодо вдосконалення фізичного виховання в умовах сучасних освітніх змін. Результати роботи сприятимуть підвищенню рівня фізичної активності студентів, покращенню їх фізичного та психічного здоров'я, а також забезпечать формування мотивації до здорового способу життя.

Ключові слова: фізичне виховання, програми з фізичного виховання, студентська молодь, неспецифічні засоби. А4.11 Середня освіта (Фізична культура).

ANNOTATION

Slivka Y.V. Thesis topic: «Organization of physical education for students of higher education institutions in modern conditions» in the specialty А4.11

Secondary Education (Physical Culture), educational program Secondary Education (Physical Culture). Mykolaiv: Admiral Makarov National University, 2025.

The purpose of the study was to develop and justify modern approaches to the organization of physical education for students in higher education institutions, taking into account changing learning conditions.

To achieve the goal and solve the tasks set, the following research methods were chosen: theoretical (theoretical and methodological analysis, classification and systematization of scientific sources, comparison and generalization of data from theoretical and experimental studies), empirical (observation, survey methods, testing, ascertaining and formative experiments), data processing methods (generalization and systematization of qualitative and quantitative data of empirical research).

We have developed methodological recommendations for teachers and managers of higher education institutions on improving physical education in the context of modern educational changes. The results of this work will contribute to increasing the level of physical activity among students, improving their physical and mental health, and ensuring the formation of motivation for a healthy lifestyle.

Keywords: physical education, physical education programs, student youth, non-specific means. A4.11 Secondary education (Physical culture).

ЗМІСТ

ВСТУП.....	9
РОЗДІЛ І. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	12
1.1. Сучасні підходи до організації фізичного виховання студентів.....	12
1.2. Психолого-педагогічні аспекти фізичного виховання молоді.....	20
1.3. Виклики дистанційної та змішаної форм навчання.....	25
1.4. Інтеграція цифрових технологій у процес фізичного виховання.....	34
Висновки до 1 розділу.....	36
РОЗДІЛ ІІ. МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ЗМІН.....	39
2.1. Методи дослідження.....	39
2.2. Розробка програми фізичного виховання з урахуванням сучасних тенденцій.....	41
2.3. Залучення неспецифічних засобів для підвищення ефективності фізичної підготовки.....	44
Висновки до 2 розділу.....	46
РОЗДІЛ ІІІ. ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	49
3.1. Аналіз рівня фізичної активності студентів контрольної та експериментальної груп.....	49
3.2. Вивчення рівня мотивації до фізичної активності.....	50
3.3. Рекомендації для викладачів щодо використання цифрових ресурсів у навчальному процесі.....	59
Висновки до 3 розділу.....	61
ВИСНОВКИ.....	63
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	66

ВСТУП

У сучасних умовах інтегрування України у європейську систему вищої освіти на перший план виходить реформування системи освіти, її удосконалення, підвищення рівня якості. Протягом останнього десятиріччя в Україні склалася тривожна ситуація: різко погіршилося здоров'я і фізична підготовленість студентської молоді. Це насамперед пов'язано з кризою в національній системі фізичного виховання, яка не відповідає сучасним вимогам і міжнародним стандартам фізичної підготовленості людини.

На сучасному етапі розвитку суспільства фізична культура є одним із найважливіших факторів у формуванні, зміцненні та збереженні здоров'я людини. До студентської молоді все це має безпосереднє відношення. Підвищення ефективності фізичного виховання студентів вимагає рішення ряду наукових проблем, пов'язаних з дослідженням і науковим обґрунтуванням більш раціональних форм, засобів і методів оптимізації їхнього стану здоров'я, фізичної працездатності.

Пошуку засобів підвищення ефективності фізичного виховання студентів присвятили свої дослідження багато вчених. Організаційно-педагогічне та методологічне підґрунтя вдосконалення системи фізичного виховання викладено у дослідженнях Л.Волкова, Т.Круцевич О.Куца, Б.Шияна; диференційованому фізичному вихованню присвячені дослідження Т.Петровської, Н. Москаленко, В. Веселової та ін.

Фізичне виховання студентів у закладах вищої освіти є важливим складником освітнього процесу, який забезпечує розвиток фізичних якостей, зміцнення здоров'я, формування здорового способу життя та адаптаційних можливостей молоді. У сучасних умовах, зокрема через поширення дистанційного навчання, глобальні зміни у сфері освіти та вплив цифровізації, організація фізичного виховання зазнає значних

трансформацій. Це зумовлює потребу в пошуку нових форм, методів і засобів, які б відповідали сучасним викликам.

Актуальність теми дослідження обумовлена необхідністю адаптації фізичного виховання до сучасних умов навчання, зростанням популярності змішаного формату освітнього процесу, а також значенням фізичної активності для подолання негативних наслідків малорухливого способу життя серед студентів.

Мета дослідження полягає у розробці та обґрунтуванні сучасних підходів до організації фізичного виховання студентів у закладах вищої освіти з урахуванням змінних умов навчання.

Досягнення цієї мети передбачає вирішення таких **завдань**:

1. На основі аналізу науково-методичної літератури дослідити сучасні підходи щодо організації фізичного виховання студентів.
2. Визначити основні проблемні аспекти дистанційної та змішаної форм навчання.
3. Розробити програму фізичного розвитку студентів з урахуванням сучасних тенденцій та впровадити її у навчальний процес.
4. Експериментальним шляхом перевірити рівень фізичної активності студентів контрольної та експериментальної груп.

Об'єктом дослідження є процес фізичного виховання студентів у закладах вищої освіти.

Предметом — методи, засоби та умови організації фізичного виховання в сучасних умовах.

Методи дослідження. Для досягнення мети та вирішення поставлених завдань обрано такі методи дослідження: *теоретичні* (теоретико — методологічний аналіз, класифікація та систематизація наукових джерел, порівняння та узагальнення даних теоретичних та експериментальних досліджень), *емпіричні* (спостереження, методи опитування, тестування, констатувальний та формувальний експеримент),

методи обробки даних (узагальнення та систематизація якісних і кількісних даних емпіричного дослідження).

Наукова новизна роботи полягає у розробці адаптованої моделі організації фізичного виховання, яка враховує інноваційні технології, змішані форми навчання та індивідуальні особливості студентів.

Практичне значення дослідження полягає у створенні рекомендацій для викладачів та керівників ЗВО щодо вдосконалення фізичного виховання в умовах сучасних освітніх змін. Результати роботи сприятимуть підвищенню рівня фізичної активності студентів, покращенню їх фізичного та психічного здоров'я, а також забезпечать формування мотивації до здорового способу життя.

Апробація результатів дослідження. Здійснювалася шляхом публікації основних положень і висновків, у збірнику наукових тез «Фізична культура і спорт: теорія, практика, інновації» (м.Миколаїв, 2025р.) за темою «Теоретичні аспекти організації фізичного виховання студентів закладів вищої освіти в сучасних умовах».

Структура роботи. робота містить вступ, три розділи та висновки до них, загальні висновки, список використаних джерел. Основний обсяг тексту викладено на 59 сторінках, загальний обсяг складає 65 сторінок. У роботі міститься 10 таблиць, 4 рисунків. Список використаних джерел складається з 48 найменувань.

РОЗДІЛ І. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

1.1. Сучасні підходи до організації фізичного виховання студентів

Грибан П. у своїй монографії стверджує, що розвиток системи фізичного виховання у ВНЗ визначається потребами суспільства та окремих його членів і обумовлюється рівнем розвитку матеріального виробництва, соціальними уявленнями про мету, завдання, засоби, зміст і методи [10, с. 11].

Вихляєв Ю. наголошує, що фізичне виховання студентів - складна, динамічна педагогічна система, ефективність функціонування якої залежить від багатьох взаємозв'язаних чинників, що проявляються у загальних закономірностях педагогічного процесу і його управлінні [4, с. 83].

Фізичне виховання студентів є невід'ємною складовою системи освіти, що спрямована на формування фізичної культури особистості, розвиток її фізичних якостей, зміцнення здоров'я та підвищення працездатності. Воно включає цілеспрямовану діяльність, що поєднує освітні, виховні та оздоровчі аспекти.

Лелека В. визначає, що фізичне виховання допомагає формувати особистість студента, готувати його до професійної діяльності, закладати в ньому основні принципи самовиховання, формувати систему знань з фізичної культури, стимулювати молодь до ведення здорового способу життя, сприяти всебічному розвитку організму.

Однак, внаслідок недооцінки у закладах вищої освіти ролі фізичної культури та спорту, фізичний стан більшості студентів викликає занепокоєння і з кожним роком все більше погіршується. Тому

стратегічною метою фізичного виховання студентської молоді повинно бути формування в неї фізичного, морального та психічного здоров'я, усвідомленої потреби у фізичному вдосконаленні та розвитку [22, с. 572].

Мета фізичного виховання студентів:

- Забезпечення оптимального фізичного розвитку.
- Формування навичок здорового способу життя.
- Підвищення рівня фізичної підготовленості.
- Виховання стійкої мотивації до занять фізичною культурою.

Завдання фізичного виховання:

1. Оздоровчі:

- Зміцнення здоров'я та профілактика захворювань.
- Формування правильної постави, укріплення опорно-рухового апарату.

- Поліпшення функціонального стану організму.

2. Освітні:

- Надання знань про основи фізичної культури та здоровий спосіб життя.

- Формування практичних умінь і навичок у різних видах рухової активності.

3. Виховні:

- Розвиток дисциплінованості, організованості, відповідальності.
- Виховання потреби у систематичних заняттях фізичними вправами.

4. Соціальні:

- Формування культури спілкування через групові форми роботи.

- Стимулювання колективної взаємодії через змагальну діяльність.

Особливості фізичного виховання у студентському віці:

- Студентський вік характеризується високим рівнем працездатності та адаптаційних можливостей організму.
- Зростає самостійність, що сприяє усвідомленому вибору форм і видів фізичної активності.
- Заняття спрямовані на профілактику наслідків гіподинамії та покращення психоемоційного стану [25, с. 676].

Форми організації фізичного виховання студентів:

- Обов'язкові заняття: входять до навчального плану як дисципліна "Фізичне виховання".
- Секційні заняття: проводяться у спортивних клубах чи гуртках за інтересами.
- Індивідуальні тренування: за особистими програмами з урахуванням стану здоров'я.
- Масові спортивні заходи: студентські спартакіади, турніри, естафети.

Методи фізичного виховання:

- Традиційні методи: вправлення, пояснення, демонстрація, тренування.
- Ігрові методи: використання спортивних ігор для залучення до активності.
- Інтерактивні методи: застосування технологій інтеграції фізичного виховання з сучасними платформами моніторингу здоров'я.

Результати ефективного фізичного виховання:

- Покращення фізичних якостей: сили, витривалості, швидкості, гнучкості, координації.
- Зниження рівня захворюваності серед студентів.
- Підвищення успішності завдяки покращенню психофізіологічного стану.
- Формування позитивної мотивації до активного способу життя.

Фізичне виховання студентів сприяє гармонійному розвитку особистості, забезпечує професійну працездатність і є важливим елементом у створенні фундаменту для здорового майбутнього.

Томащук О. зазначає, що сьогодні фізичне виховання студентської молоді, на жаль, далеке від досконалості, що зумовлено низкою об'єктивних причин:

- недостатньою кількістю позааудиторних занять із фізичного виховання;
- низьким рівнем мотивації до самостійних занять фізичними вправами;
- недостатнім рівнем спеціальних знань і практичних умінь у галузі фізичної культури;
- низьким рівнем використання новітніх технологій і сучасних технічних засобів під час позааудиторних занять;
- недостатнім фінансовим забезпеченням;
- низькою ефективністю управління фізичним вихованням, яке здійснюється у вищих навчальних закладах [34, с. 64].

На основі аналізу науково-методичної літератури ми сформували та узагальнили основні проблеми фізичного виховання студентської молоді сьогодення (таблиця 1.1.):

Таблиця 1.1.

Сучасні проблеми фізичного виховання студентської молоді

<i>Назва проблеми</i>	<i>Її характеристика</i>
Недостатня мотивація студентів до занять	Відсутність інтересу через одноманітність занять. Зосередженість студентів на академічній успішності, що зменшує увагу до фізичної активності.

	Відсутність розуміння важливості фізичної культури для здоров'я і життєвого успіху.
Низький рівень фізичної підготовленості	Малорухливий спосіб життя до вступу до ЗВО. Гіподинамія через залежність від гаджетів, навчання в онлайн-форматі. Зниження загальної фізичної культури в суспільстві.
Обмеження матеріально-технічної бази	Недостатньо сучасного спортивного обладнання в закладах освіти. Відсутність умов для проведення занять з різних видів спорту. Низька якість спортивних майданчиків, залів чи їх недостатня кількість.
Недостатня кваліфікація викладачів фізичної культури	Використання застарілих методик і відсутність інноваційного підходу. Недостатнє врахування сучасних інтересів молоді (нові види спорту, фітнес-тренування). Відсутність індивідуального підходу до студентів з різним рівнем підготовки.
Прогалини в організації навчального процесу	Невідповідність програм фізичного виховання реальним потребам студентів. Відсутність інтеграції новітніх технологій у навчальний процес. Обмежена кількість годин на фізичну культуру в навчальних планах.
Проблеми зі здоров'ям у студентів	Збільшення кількості студентів із хронічними захворюваннями, що обмежує фізичні можливості. Недостатня увага до корекційної фізкультури для осіб із особливими потребами. Стрес і психологічна перевтома, які знижують бажання займатися фізичною активністю.

Відсутність систематичного моніторингу фізичного стану студентів	Недостатнє використання сучасних засобів діагностики фізичної підготовленості. Відсутність рекомендацій для студентів з індивідуальними фізичними потребами.
Нерівномірний розподіл фізичних навантажень	Ігнорування вікових, статевих та фізичних особливостей студентів. Неврахування фізичного стану під час формування програм занять.
Відсутність інтеграції фізичної культури з іншими сферами життя студентів	Недостатнє стимулювання участі у спортивних заходах поза межами навчальних занять. Низька популяризація здорового способу життя в університетському середовищі.

Шляхи вирішення:

- Модернізація навчальних програм з акцентом на сучасні форми фізичної активності.
- Використання інноваційних технологій для підвищення зацікавленості (фітнес-додатки, інтерактивні платформи).
- Проведення освітніх кампаній щодо важливості фізичної культури.
- Інвестиції у спортивну інфраструктуру та обладнання.
- Підвищення кваліфікації викладачів через тренінги та обмін досвідом.
- Інтеграція фізичної культури з іншими дисциплінами, створення мультидисциплінарних проєктів [24, с. 90].

Проблеми фізичного виховання студентів потребують комплексного підходу, який включає оновлення методик, мотиваційних підходів, інфраструктури та більшої уваги до індивідуальних потреб молоді.

Сучасні підходи до організації фізичного виховання студентів

1. Індивідуалізація навчального процесу:

- Врахування рівня фізичної підготовленості, стану здоров'я та інтересів студентів.

- Розробка персональних програм тренувань.
- Запровадження гнучкого графіка занять для поєднання навчання і фізичної активності.

2. *Інтеграція інноваційних технологій:*

- Використання фітнес-трекерів, мобільних додатків та онлайн-платформ для моніторингу активності.

- Запровадження віртуальних тренувань.
- Використання інтерактивних методів навчання, наприклад, відеоуроків, віртуальних симуляцій.

3. *Впровадження новітніх видів фізичної активності:*

- Фітнес-програми, йога, пілатес, функціональний тренінг.
- Альтернативні види спорту, як-от флорбол, скандинавська ходьба, кросфіт.

- Екстримальні види активності (за бажанням студентів і за наявності умов).

4. *Гуманізація фізичного виховання:*

- Зниження акценту на нормативи та оцінки, заміна їх на формування стійкої мотивації.

- Створення психологічно комфортної атмосфери на заняттях.
- Підтримка кожного студента незалежно від його фізичних можливостей [5].

5. *Інтеграція міждисциплінарного підходу:*

- Залучення до програм фізичного виховання елементів знань про здоров'я, харчування та психологію.

- Спільні проєкти з іншими дисциплінами для формування цілісного світогляду.

6. *Популяризація здорового способу життя:*

- Організація спортивних заходів, флешмобів, марафонів, тренувань на відкритому повітрі.
- Проведення лекцій, семінарів про важливість фізичної активності.
- Залучення студентів до управління процесом (спортивні ради, студентські клуби).

7. Групова робота та співпраця:

- Використання командних ігор та змагань для розвитку соціальних навичок.
- Формування спортивних груп за інтересами.
- Запровадження інтерактивних тренінгів і воркшопів для обміну досвідом.

8. Моніторинг та оцінка ефективності:

- Регулярне тестування фізичного стану студентів із використанням сучасних засобів діагностики.
- Зворотний зв'язок зі студентами для коригування навчальних програм.
- Порівняльний аналіз фізичних показників до і після навчального курсу.

9. Залучення неспецифічних засобів фізичного виховання:

- Тренінги з танців, оздоровчі прогулянки, медитативні практики.
- Інтеграція мистецтва руху (наприклад, хореографії, бойових мистецтв) у навчальний процес.
- Залучення до соціальних і громадських ініціатив, які сприяють фізичній активності.

10. Дистанційне та змішане навчання:

- Проведення занять онлайн з урахуванням специфіки фізичної активності.

- Використання змішаних форматів: частина занять у залі, частина – на відкритому повітрі чи онлайн.
- Розробка відеокурсів і програм для самостійного виконання.

Практична реалізація. Сучасні підходи до фізичного виховання студентів спрямовані на підвищення зацікавленості, мотивації та фізичної активності. Їхня ефективність забезпечується інтеграцією інновацій, індивідуалізацією та гнучким підходом до організації занять.

1.2. Психолого-педагогічні аспекти фізичного виховання молоді

Ібрагімова Л. у своїй науковій статті визначає, що на сучасному етапі розвитку України, в умовах активного реформування освітньої, соціокультурної сфери, в тому числі галузі фізичної культури та спорту назріла необхідність пошуку нових ефективних шляхів та засобів удосконалення процесу фізичного виховання молоді. Особливої уваги, на нашу думку, заслуговує фізичне виховання студентів, тому що роки перебування у вищих навчальних закладах – важливий етап формування майбутніх фахівців. Невипадково у комплексній системі навчально-виховного процесу у ВНЗ належить фізичному вихованню студентів. Фізична культура студентів має велике значення для професійної підготовки майбутніх фахівців. Провідна роль відводиться фізичному вихованню і у формуванні особистості студента й фахівця, розвитку фізичних і психічних якостей, професійних вмінь і навичок, збереженні і зміцненні здоров'я. Його структура і зміст визначаються метою і завданнями, які поставлені перед цією загальнопрофільною навчальною дисципліною [14, с. 611].

Психологічні аспекти фізичного виховання молоді

- 1. Мотивація до занять фізичною культурою:**
 - Важливість внутрішньої мотивації, яка ґрунтується на особистісних інтересах і бажанні покращити здоров'я.

- Формування зовнішньої мотивації через позитивні стимули: похвала, досягнення, змагання.

- Використання методів, що сприяють підтриманню довготривалого інтересу до фізичних навантажень.

2. *Розвиток позитивного ставлення до фізичної активності:*

- Створення емоційно сприятливої атмосфери на заняттях.
- Забезпечення психологічного комфорту через адаптовані форми роботи.

- Підтримка та заохочення, що сприяють зміцненню впевненості в собі.

3. *Роль самосвідомості у фізичному вихованні:*

- Навчання молоді усвідомлення зв'язку між фізичною активністю та здоров'ям.

- Залучення до самоконтролю та самооцінки фізичних досягнень.

- Формування відповідальності за власний фізичний розвиток.

4. *Психологічний клімат на заняттях:*

- Забезпечення співпраці між учасниками групи та створення довірчих відносин.

- Уникнення надмірного тиску чи порівняння, що може викликати стрес.

- Використання командних ігор для розвитку соціальних навичок та емоційної стійкості [18, с. 100].

5. *Індивідуальний підхід:*

- Врахування психологічних особливостей кожного студента (тип темпераменту, емоційний стан, рівень мотивації).

- Розробка індивідуальних програм, що відповідають потребам і можливостям молоді.

6. *Подолання психологічних бар'єрів:*

- Робота з тривогою та страхом перед фізичними навантаженнями чи змаганнями.

- Зниження негативного впливу невдач і формування стійкості до стресу.

- Заохочення до прийняття викликів та розвитку через подолання труднощів.

7. *Вплив фізичної активності на психологічний стан:*

- Покращення настрою через підвищення рівня ендорфінів у результаті тренувань.

- Зниження рівня стресу та тривожності.

- Покращення когнітивних функцій, зокрема пам'яті, уваги та швидкості мислення.

8. *Роль зворотного зв'язку:*

- Надання студентам детальної інформації про їхній прогрес.

- Використання зворотного зв'язку для підвищення самооцінки та вдосконалення.

9. *Розвиток лідерських якостей та соціальних навичок:*

- Впровадження групових занять, що сприяють взаємодії та кооперації.

- Формування навичок лідерства через участь у спортивних проєктах та заходах.

10. *Психологічна підтримка у спортивній діяльності:*

- Консультації психологів для роботи з емоційним вигоранням чи перевтомою.

- Проведення тренінгів з розвитку впевненості, самодисципліни та цілеспрямованості.

Психологічні аспекти фізичного виховання молоді відіграють важливу роль у забезпеченні ефективності занять. Гармонійне поєднання мотиваційних, емоційних і соціальних факторів сприяє формуванню

стійкого інтересу до фізичної культури та здорового способу життя [23, с. 47].

Педагогічна основа фізичного виховання студентів

1. Цілі фізичного виховання:

- Формування фізичної культури особистості.
- Забезпечення гармонійного розвитку фізичних, психічних і соціальних якостей студентів.

- Створення умов для збереження та зміцнення здоров'я молоді.

2. Принципи педагогічного підходу:

- Індивідуалізація: адаптація навчальних програм до потреб і можливостей кожного студента.

- Науковість: використання сучасних знань з фізіології, психології та педагогіки.

- Систематичність і послідовність: регулярність занять та поступове ускладнення фізичних навантажень.

- Мотивація і свідомість: формування у студентів позитивного ставлення до фізичної активності через усвідомлення її важливості.

3. Методи навчання у фізичному вихованні:

- Практичні: виконання фізичних вправ, ігрові методи, тренування.

- Вербальні: пояснення, інструктажі, мотиваційні бесіди.

- Наочні: демонстрації вправ, використання відеоматеріалів, презентацій.

- Контроль і самоконтроль: регулярна оцінка фізичних досягнень та фіксація прогресу студентами.

4. Форми організації занять:

- Обов'язкові навчальні заняття: курси з фізичного виховання в освітній програмі.

- Позанавчальні активності: спортивні секції, клуби, масові заходи.

- Самостійна робота: виконання комплексів фізичних вправ у вільний час.

5. Роль викладача у фізичному вихованні:

- Створення сприятливої атмосфери для занять фізичною культурою.

- Впровадження сучасних методик викладання та інноваційних технологій.

- Забезпечення індивідуального підходу до студентів.

- Мотивація студентів через заохочення, підтримку та позитивний зворотний зв'язок.

6. Педагогічні засоби фізичного виховання:

- Використання традиційних і нетрадиційних форм занять (йога, пілатес, функціональні тренування).

- Залучення інноваційних технологій, таких як мобільні додатки для моніторингу фізичної активності.

- Проведення занять на свіжому повітрі для підвищення інтересу до фізичної активності [8].

7. Розвиток ключових компетентностей:

- Фізичної: вміння використовувати фізичну активність для підтримки здоров'я.

- Соціальної: розвиток навичок співпраці, лідерства, командної роботи через спортивні заходи.

- Ціннісно-мотиваційної: формування відповідального ставлення до свого здоров'я та фізичного стану.

8. Контроль та оцінка результатів фізичного виховання:

- Проведення тестувань фізичної підготовленості (витривалість, сила, швидкість, координація).

- Моніторинг стану здоров'я та фізичної активності студентів.
- Залучення студентів до самооцінки результатів та рефлексії.

9. Інтеграція фізичного виховання в освітній процес:

- Врахування його зв'язку з іншими дисциплінами, такими як біологія, психологія, медицина.
- Організація міждисциплінарних заходів, спрямованих на популяризацію здорового способу життя.

10. Проблеми та перспективи розвитку:

- Подолання низького рівня зацікавленості студентів у фізичному вихованні через модернізацію підходів.
- Впровадження інклюзивного навчання для забезпечення доступу до занять для всіх студентів.
- Розвиток матеріально-технічної бази для підвищення ефективності занять.

Педагогічна основа фізичного виховання студентів полягає у формуванні їхньої фізичної культури та здорового способу життя через інноваційні методи, індивідуальний підхід та мотиваційні стимули. Ефективне фізичне виховання сприяє всебічному розвитку особистості, зміцненню здоров'я та соціалізації студентів.

1.3. Виклики дистанційної та змішаної форм навчання

Дистанційна освіта в сучасних реаліях набуває неабиякого значення. Організуються факультети та інститути дистанційної освіти. Цей вид навчальної діяльності намагається витіснити класичну освіту. Проте, розумне поєднання усіх форм освітнього процесу має надавати певні переваги.

Кривенцова І. наголошує, що введення карантину в Україні та військовий стан змінило звичні форми і методи викладання навчальних

дисциплін. Освітній простір країни перейшов на дистанційне навчання. Не виключенням стало й фізичне виховання. Посеред навчального року вчителі та викладачі терміново опановували новітні технології. Як ніколи, набула актуальності організація самостійної роботи з фізичного виховання. Надбання та засвоєння студентами теоретичних і методичних знань у галузі фізичної культури і здоров'язбереження, а також практики самоорганізації рухової діяльності, стало метою створення нового навчального курсу «Фізичне виховання дистанційно»[18, с. 98].

Дистанційне навчання у фізичному вихованні необхідно розглядати як один з елементів системи вищої освіти, який дозволяє задовольняти потреби учасників навчального процесу у доступі до специфічної інформації спортивного, фізкультурно-розвивального, оздоровчого, рекреаційного характеру. Дистанційне навчання з однієї сторони є мобільним, оперативним та інтерактивним, що дозволяє всім учасникам навчального процесу вчитися, взаємодіяти та розвивати особистісні комунікативні здібності засобами фізичної культури. З іншої сторони дистанційне навчання обмежує такі переваги традиційного навчання як можливість активної участі у спортивній діяльності у складі команди, організації змагань, надання взаємодопомоги, покращення емоційного стану студентів під час проведення занять з фізичного виховання. Під час переходу на дистанційну форму навчання стає неможливим проведення масових спортивно-розважальних заходів, організація тренувань збірних команд, проведення туристичних подорожей а також змагань з різних видів спорту. Дистанційне навчання значно обмежує різноманітність застосування форм, методів та засобів фізичного виховання студентів, що в підсумку негативно впливає на кінцевий результат та досягнення мети фізичного виховання.

Змішане форма навчання - це поєднання традиційного, онлайн та самостійного навчання студента. Перспективи розвитку змішаного

навчання практично безмежні. Змішане навчання створює нові можливості для розвитку навчального середовища та дозволяє викладачу більше орієнтуватись на індивідуальні потреби студентів.

Змішане навчання з фізичного виховання є більш гнучкою та різноманітною формою проведення занять, воно дозволяє використовувати переваги традиційного та дистанційного навчання і навпаки навіювати їх недоліки. Звісно, змішана форма проведення занять з фізичного виховання вимагає від викладацького складу нових знань, умінь, навичок, комунікативних здібностей та творчого підходу до організації та проведенні занять. Вміле поєднання традиційного, дистанційного та самостійного навчання дозволяє викладачу на різних етапах підготовки студента використовувати саме ці засоби, які є найбільш ефективними. Наприклад: розгляд теоретичних положень доцільно розглядати під час дистанційного навчання, формування практичних умінь – під час традиційних занять, удосконалення фізичних навичок – під час самостійних занять. Розподіл та варіативність видів діяльності студентів з відпрацювання навчальних питань може бути безліч. Такій підхід вимагає від викладача творчого підходу до організації занять, чіткого розуміння тривалості кожного з етапів навчання, систематичного моніторингу та контролю за діяльністю студентів [25, с. 341-342].

Дистанційне навчання — це форма організації освітнього процесу, що передбачає взаємодію між викладачем та студентами через інформаційно-комунікаційні технології без фізичної присутності в навчальному закладі (таблиця 1.2.):

Таблиця 1.2.

Особливості дистанційної форми навчання

<i>Особливість</i>	<i>Її змістова характеристика</i>
--------------------	-----------------------------------

Гнучкість	Студенти мають змогу навчатись у зручний для них час і місці.
Індивідуалізація	Можливість адаптувати темп і зміст навчання до потреб кожного студента.
Використання технологій	Застосування платформ (Moodle, Google Classroom), відеоконференцій (Zoom, Microsoft Teams), інтерактивних завдань і тестів.
Самостійність	Більший акцент на самостійну роботу студентів.
Відсутність обмежень	Можливість навчання незалежно від географічного розташування.

Переваги дистанційного навчання:

1. **Доступність:** студенти можуть отримати доступ до якісних освітніх ресурсів із будь-якого куточка світу.
2. **Різноманіття матеріалів:** інтеграція текстових, аудіовізуальних матеріалів, інтерактивних завдань.
3. **Економія часу і ресурсів:** зменшення витрат на дорогу, проживання та друковані матеріали.
4. **Інтерактивність:** залучення студентів до освітнього процесу через інтерактивні методи навчання.

Недоліки дистанційного навчання:

1. **Відсутність особистого контакту:** обмежена можливість безпосереднього спілкування з викладачем і одногрупниками.
2. **Необхідність технічних ресурсів:** доступ до комп'ютера, стабільного інтернет-з'єднання.
3. **Мотиваційні виклики:** студенти потребують високого рівня самоорганізації.
4. **Технічні проблеми:** ризики через перебої в роботі програмного забезпечення або інтернету.

Методи дистанційного навчання:

1. Синхронні методи:
 - Відеоконференції.
 - Вебінари.
 - Онлайн-дискусії.
2. Асинхронні методи:
 - Робота з електронними лекціями та матеріалами.
 - Виконання практичних завдань, тестів.
 - Перегляд записаних лекцій.
3. Змішані методи:
 - Поєднання онлайн-занять і самостійного опрацювання матеріалів.
 - Використання інтерактивних симуляцій, кейс-методів.

Технічні засоби дистанційного навчання:

- Навчальні платформи: Moodle, Edmodo, Blackboard.
- Засоби відеозв'язку: Zoom, Google Meet, Microsoft Teams.
- Ресурси для тестування: Kahoot, Quizizz, Google Forms.
- Програми для співпраці: Trello, Slack, Padlet [16].

Педагогічні особливості дистанційного навчання:

1. Інтерактивність: необхідність залучення студентів через інтерактивні завдання.
2. Підтримка: створення умов для швидкого зворотного зв'язку.
3. Різноманітність: використання різних форматів матеріалів (відео, текст, інтерактивні вправи).
4. Моніторинг: регулярне оцінювання прогресу студентів через тести, завдання, проекти.

Дистанційна форма навчання — це сучасний підхід до організації освітнього процесу, що відповідає вимогам цифрової епохи. Вона сприяє

доступності, але потребує високого рівня самоорганізації, технічного забезпечення та педагогічної підтримки.

Змішана форма навчання (blended learning) — це підхід до організації освітнього процесу, який поєднує традиційні очні заняття з використанням цифрових технологій та елементів дистанційного навчання (таблиця 1.3.):

Таблиця 1.3.

Особливості змішаної форми навчання

<i>Особливість форми навчання</i>	<i>Її характеристика</i>
Поєднання форматів	Традиційні уроки з викладачем. Онлайн-навчання через цифрові платформи.
Гнучкість	Студенти можуть засвоювати матеріал у зручному для них темпі та часі, але водночас мають змогу спілкуватися з викладачем під час очних занять.
Різноманітність методів	Використання лекцій, інтерактивних вправ, самостійних досліджень і групових проєктів.

Переваги змішаної форми навчання:

1. **Індивідуалізація:** врахування індивідуальних особливостей і потреб учнів чи студентів.
2. **Розширення доступу:** студенти можуть отримати доступ до навчальних матеріалів онлайн.
3. **Ефективність:** поєднання очних і дистанційних форматів дозволяє зробити навчання більш гнучким та інтерактивним.
4. **Розвиток цифрових навичок:** сприяє освоєнню технологій, що є актуальними в сучасному світі.

5. Економія часу: частину навчального процесу можна здійснювати поза межами класу.

Недоліки змішаної форми навчання:

1. Технічні виклики: потреба у стабільному доступі до інтернету та сучасному обладнанні.

2. Висока вимога до самоорганізації: студенти повинні бути мотивованими та відповідальними за своє навчання.

3. Потреба в адаптації викладачів: необхідність перепідготовки педагогів для роботи з цифровими інструментами.

4. Проблеми моніторингу: складність забезпечення об'єктивного оцінювання під час онлайн-компонентів.

Основні моделі змішаного навчання:

1. Ротаційна модель: студенти чергують заняття в класі та онлайн-активності.

2. Гнучка модель: більшість матеріалу вивчається онлайн, а викладачі надають консультації в разі потреби.

3. Перевернутий клас: студенти опановують теоретичний матеріал самостійно (онлайн), а на заняттях виконують практичні завдання.

4. Модель самостійного навчання: студенти вивчають матеріал у власному темпі з доступом до ресурсів і підтримки викладача.

Роль викладача у змішаній формі навчання:

1. Фасилітатор: підтримує, спрямовує та консультує студентів.

2. Інноватор: розробляє навчальні матеріали, інтегрує сучасні технології.

3. Мотиватор: створює умови для залучення студентів до навчального процесу.

Технічні засоби змішаного навчання:

- Освітні платформи: Moodle, Google Classroom, Blackboard.
- Засоби відеозв'язку: Zoom, Microsoft Teams.

- Інтерактивні сервіси: Kahoot, Quizlet, Padlet.

Змішана форма навчання є перспективним підходом, який поєднує переваги традиційного та дистанційного навчання. Вона сприяє адаптації освітнього процесу до сучасних реалій і розвитку ключових навичок учнів або студентів. Для успішної реалізації цієї форми навчання необхідна технічна підтримка, готовність викладачів до нововведень та мотивація студентів до активної участі [18, с. 100].

Ми порівняли переваги та недоліки дистанційної та змішаної форм навчання (таблиця 1.4.):

Таблиця 1.4.

Порівняння дистанційної та змішаної форм навчання

<i>Критерії</i>	<i>Дистанційна форма навчання</i>	<i>Змішана форма навчання</i>
Тип навчального процесу	Повністю онлайн, без фізичних контактів.	Поєднання очних та онлайн-уроків.
Гнучкість часу	Студенти мають повну гнучкість у виборі часу для навчання.	Комбінація фіксованих занять і гнучкого онлайн-навчання.
Взаємодія з викладачем	Обмежена, через електронну пошту, відеоконференції, форуми.	Прямі заняття в класі з викладачем та додаткові онлайн-ресурси.
Самостійна робота студентів	Висока, більшість матеріалу студенти вивчають самостійно.	Збалансована, частина матеріалу вивчається самостійно, частина – на заняттях.
Мотивація студентів	Може бути низькою, залежить від самоорганізації.	Можливість особистої взаємодії підвищує мотивацію.
Технічні вимоги	Високі: необхідний стабільний доступ до	Високі для онлайн-частини, але традиційні засоби

	інтернету та комп'ютера.	використовуються на очних заняттях.
Оцінювання	Переважно через онлайн-тести, домашні завдання, тести.	Оцінювання поєднує онлайн та традиційні методи (екзамени, тести).
Соціальна взаємодія	Обмежена, лише через онлайн-спілкування.	Більша соціальна взаємодія через очні заняття та групові роботи.
Індивідуальний підхід	Можливий завдяки самостійній роботі та онлайн-консультаціям.	Більша можливість для індивідуальної допомоги на очних заняттях.
Використання технологій	Основне використання онлайн-платформ, відео, форуми.	Комбінація технологій для онлайн-занять та традиційних інструментів.
Зручність для студентів	Висока, бо немає прив'язки до часу та місця.	Комфортна, але потребує дотримання графіка для очних занять.
Засоби оцінювання успіхів	Онлайн-тести, письмові роботи, участь у форумах.	Класичні тести та контрольні, а також оцінки за виконання онлайн-завдань.

Отже, дистанційна форма навчання підходить для тих, хто має змогу самостійно організовувати своє навчання та потребує гнучкості в часі і місці навчання.

Змішана форма навчання є більш збалансованою, оскільки поєднує переваги очних занять із можливістю навчатися онлайн, що дозволяє підтримувати більш високий рівень мотивації та взаємодії студентів з викладачами.

1.4. Інтеграція цифрових технологій у процес фізичного виховання

Цифрові технології — це технології, що використовують цифрові дані для обробки, зберігання, передачі та використання інформації. Вони охоплюють широкий спектр інструментів, засобів та процесів, що здійснюються за допомогою електронних пристроїв та комп'ютерних систем [8, с. 390].

Основні характеристики цифрових технологій:

1. Цифрове представлення даних — інформація перетворюється у цифровий формат (наприклад, у вигляді нулів та одиниць), що дозволяє зручно її зберігати, передавати та обробляти.
2. Обробка даних — за допомогою комп'ютерних систем та програмного забезпечення можна здійснювати різноманітну обробку даних: аналіз, створення моделювань, прогнозування.
3. Інтернет та мережі — забезпечують глобальну передачу даних і комунікацію, даючи змогу здійснювати обмін інформацією в режимі реального часу.
4. Автоматизація процесів — цифрові технології часто використовуються для автоматизації різних аспектів діяльності в бізнесі, освіті, науці тощо.

Цифрові технології включають такі інструменти, як комп'ютери, смартфони, інтернет, програмне забезпечення, штучний інтелект, віртуальна реальність, блокчейн та інші інноваційні технології, які значно полегшують різні процеси і підвищують ефективність діяльності у багатьох сферах життя.

Інтеграція цифрових технологій у процес фізичного виховання є важливим етапом модернізації освітніх практик і підвищення ефективності навчального процесу. Цифрові технології відкривають нові можливості для

учнів і вчителів, допомагаючи забезпечити більш інтерактивний, індивідуалізований підхід до навчання та розвитку фізичних якостей. Ось деякі аспекти інтеграції цифрових технологій у фізичне виховання:

1. *Використання мобільних додатків та фітнес-трекерів:* Застосування мобільних додатків, таких як фітнес-трекери, для моніторингу фізичної активності, серцевого ритму, кількості кроків, калорій та інших показників здоров'я дозволяє студентам краще розуміти свої фізичні показники та відстежувати прогрес у тренуваннях.

2. *Віртуальні тренування та онлайн-курси:* Віртуальні тренування, відеоуроки та онлайн-курси дозволяють студентам отримувати нові знання про фізичне виховання, тренування, здоровий спосіб життя, а також виконувати вправи за індивідуальними рекомендаціями.

3. *Інтерактивні платформи та навчальні ігри:* Використання інтерактивних платформ, де можна проводити фізичні вправи або ігри, дозволяє залучити учнів до навчання через технології. Віртуальні ігри, які поєднують фізичну активність і навчальні моменти, допомагають підтримувати інтерес та мотивацію до занять фізичною культурою.

4. *Аналіз даних та зворотний зв'язок:* Використання спеціальних програм для обробки та аналізу результатів тренувань або фізичних тестів дозволяє створити індивідуальні програми розвитку фізичних якостей для кожного студента. Це також дозволяє вчителю надавати точний зворотний зв'язок щодо досягнень учнів.

5. *Віртуальні реальності та симулятори:* Використання технологій віртуальної реальності для тренувань або спортивних ігор дозволяє учням занурюватися в нові формати навчання, покращуючи координацію, швидкість реакції та інші фізичні якості без необхідності у фізичному контакті.

6. *Інтернет-платформи для дистанційного навчання:* Для студентів, які не можуть відвідувати заняття фізкультури через хворобу чи

інші причини, інтеграція онлайн-платформ для проведення дистанційних тренувань є важливою альтернативою для підтримки їх фізичної активності.

7. *Розвиток навичок самоконтролю та дисципліни:* Цифрові технології можуть допомогти студентам навчатися планувати тренування, ставити цілі та досягати їх, що сприяє розвитку самоконтролю, дисципліни та мотивації.

Інтеграція цифрових технологій у фізичне виховання сприяє інноваційності та модернізації навчального процесу, допомагаючи учням більш ефективно розвивати фізичні якості, краще розуміти значення здорового способу життя та активно брати участь у спортивних заняттях.

Висновки до 1 розділу

Теоретичні аспекти фізичного виховання в закладах вищої освіти мають важливе значення для формування здорового способу життя студентів, розвитку їх фізичних якостей та підтримки загального рівня фізичної активності. Інтеграція фізичного виховання в навчальний процес є необхідною умовою для гармонійного розвитку студентської молоді.

Методологічні підходи до фізичного виховання базуються на інтеграції різних методів та форм навчання, які сприяють розвитку фізичних якостей, зміцненню здоров'я та формуванню особистісних характеристик. Важливу роль у цьому процесі відіграє адаптація навчальних програм до потреб студентів, а також використання інноваційних підходів, таких як змішане та дистанційне навчання.

Різноманітність методів та засобів фізичного виховання повинна включати не лише традиційні спортивні вправи, а й сучасні технології, що дозволяють залучити студентів до активних занять фізичною культурою,

підвищити їх мотивацію та зацікавленість. Зокрема, використання цифрових технологій, ігрових методик, відеоуроків та мобільних додатків має великий потенціал для розвитку фізичної активності в студентському середовищі.

Принципи організації фізичного виховання в закладах вищої освіти повинні включати індивідуалізацію підходів, врахування вікових та фізіологічних особливостей студентів, а також їх психологічні та емоційні потреби. Це забезпечить більш ефективний процес навчання та покращить загальний рівень фізичної підготовленості.

Методи оцінки ефективності фізичного виховання в закладах вищої освіти мають бути комплексними, включаючи фізіологічні, психологічні та соціальні аспекти. Вони повинні сприяти регулярному моніторингу прогресу студентів та коригуванню програм навчання в залежності від досягнутих результатів.

Інтеграція фізичного виховання в загальний навчальний процес вимагає тісної співпраці між викладачами фізичної культури та іншими викладачами вузу. Це дозволяє створювати умови для всебічного розвитку студентів, покращення їх здоров'я та фізичної підготовленості, що має велике значення для підготовки професіоналів у різних сферах.

Визначено необхідність модернізації навчальних програм фізичного виховання, впровадження нових технологій та методів, а також розвитку навичок здорового способу життя серед студентів. Це дозволить не лише підвищити рівень фізичної підготовленості, а й сприятиме формуванню здорового, активного і відповідального підходу до фізичної культури як частини особистісного розвитку.

Отже, теоретико-методологічні основи фізичного виховання в закладах вищої освіти повинні ґрунтуватися на комплексному підході, що включає методи, засоби і форми, які максимально відповідають сучасним

вимогам і потребам студентів для покращення їх фізичної підготовленості та здоров'я.

РОЗДІЛ II. МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ЗМІН

2.1. Методи дослідження

Методи дослідження організації фізичного виховання студентів в умовах сучасних змін включають різноманітні підходи та техніки, що дозволяють комплексно оцінити ефективність організації фізичного виховання в умовах сучасних викликів. Зокрема, до таких методів ми віднесли:

- 1. Аналіз документів і нормативно-правових актів:**
 - Оцінка наявних програм фізичного виховання в закладах вищої освіти, які відображають вимоги до організації занять.
 - Аналіз нормативних документів, що регламентують фізичне виховання, у тому числі актуальні стандарти, рекомендації щодо адаптації навчальних планів в умовах новітніх технологій та змін у сфері освіти.
- 2. Опитування та анкетування студентів:**
 - Збір інформації про рівень зацікавленості студентів у заняттях фізичною культурою, їх мотивацію та бажання покращити фізичну підготовленість.
 - Визначення відгуків студентів про використання нових методів (цифрових технологій, інтеграції здоров'я в навчальні дисципліни, інклюзивних підходів).
- 3. Інтерв'ю з викладачами фізичної культури та адміністрацією вузу:**
 - З'ясування поглядів педагогів на сучасні підходи до організації фізичного виховання, можливості інтеграції нових методів і технологій у навчальний процес.

- Оцінка змін у програмному забезпеченні та організації фізичного виховання в закладах вищої освіти на фоні суспільних та педагогічних змін.

4. Спостереження за уроками фізичної культури:

- Оцінка ефективності застосовуваних методів та засобів у процесі фізичного виховання студентів, зокрема впливу нових інтерактивних підходів (ігрові методи, використання цифрових платформ).

- Спостереження за студентами під час практичних занять для визначення рівня їх фізичної активності та ефективності запропонованих змін.

5. Експериментальне дослідження:

- Проведення експерименту із впровадження нових методів навчання фізичної культури, таких як змішане навчання, використання інтерактивних ігрових форм, мобільних додатків.

- Оцінка результатів фізичної підготовленості студентів до та після експерименту.

6. Тестування фізичної підготовленості студентів:

- Визначення фізичних показників студентів (сила, витривалість, гнучкість, координація, швидкість) на різних етапах навчання.

- Оцінка змін у фізичній підготовленості студентів після застосування нових форм навчання та програм.

7. Метод аналізу ефективності навчальних програм і матеріалів:

- Оцінка впроваджених програм фізичного виховання з урахуванням специфіки студентської аудиторії, рівня їх мотивації та зацікавленості.

- Визначення, які нові технології, форми і методи найбільше сприяють покращенню результатів навчання.

8. Аналіз статистичних даних:

- Оцінка ефективності змін в організації фізичного виховання за допомогою статистичних методів, таких як порівняння результатів до і після впровадження змін.

- Аналіз результатів фізичних тестів і порівняння їх з традиційними методами фізичного виховання.

Ці методи дозволили нам комплексно оцінити як процес організації фізичного виховання в умовах змін, так і його результативність, враховуючи зміни в технологіях навчання, соціальній ситуації та потребах студентів.

2.2. Розробка програми фізичного виховання з урахуванням сучасних тенденцій

Мета програми:

1. Покращення загального фізичного стану студентів.
2. Розвиток фізичних якостей: сили, витривалості, гнучкості, швидкості, координації.
3. Формування здорового способу життя через впровадження сучасних методів і технологій.
4. Підвищення мотивації до занять фізичною культурою та спорту.

I. Загальні положення

1. Принципи:

- Індивідуальний підхід: Програма враховує фізичні можливості та потреби кожного студента.
- Комплексність: Заняття включають різні види фізичних вправ для розвитку всіх фізичних якостей.
- Збалансованість: Сполучення аеробних навантажень, силових тренувань, розвитку гнучкості та координації.

- **Інтерактивність:** Використання сучасних технологій, зокрема мобільних додатків та онлайн-ресурсів для самоконтролю та мотивації.

2. Цільова аудиторія: Студенти університетів та коледжів, які мають різний рівень фізичної підготовленості.

3. Тривалість програми: 1 рік, з регулярними заняттями 2-3 рази на тиждень.

II. Структура програми

1. Підготовчий етап (1 місяць):

- Оцінка рівня фізичної підготовленості студентів.
- Індивідуальні консультації та рекомендації.
- Визначення особистих цілей та бажаних результатів.

2. Основний етап (8 місяців):

- Модуль 1: Розвиток аеробної витривалості:

- Біг на різні дистанції.
- Велоспорт.
- Плавання.
- Спортивні ігри (футбол, волейбол).

- Модуль 2: Розвиток сили:

- Тренування з вагами.
- Вправи з власною вагою (віджимання, присідання, планка).

- Функціональні тренування.

- Модуль 3: Розвиток гнучкості та мобільності:

- Йога та пілатес.
- Стретчинг та розтягування.
- Динамічні вправи для поліпшення рухливості суглобів.

- Модуль 4: Розвиток координації та швидкості:

- Активні ігри з елементами спорту (футбол, баскетбол).
- Тренування з елементами фітнесу.

- Заняття з обручем, скакалкою.
- 3. Фінальний етап (2 місяці):
 - Підсумкові заняття та тестування: оцінка фізичної підготовленості за допомогою тестів на витривалість, силу, гнучкість та координацію.
 - Рекомендації для подальших занять: індивідуальний план на наступний навчальний рік.
 - Залучення до здорового способу життя: проведення інформаційних зустрічей, лекцій про важливість фізичних навантажень для здоров'я.

III. Методи навчання

1. Традиційні методи:
 - Практичні заняття в спортивних залах та на відкритих майданчиках.
 - Інструктажі та коригування техніки виконання вправ.
2. Інтерактивні методи:
 - Використання мобільних додатків для контролю за результатами (наприклад, RunKeeper, Strava).
 - Онлайн-заняття та тренування через платформу Zoom або інші відеосервіси.
 - Відеоінструкції та майстер-класи.
3. Метод самоконтролю та зворотного зв'язку:
 - Студенти самостійно контролюють прогрес за допомогою мобільних додатків або наданих форм для запису результатів.
 - Регулярні анкети та опитування для оцінки ставлення студентів до фізичних навантажень.
4. Технології відстеження фізичних показників:
 - Використання фітнес-браслетів та смарт-годинників для моніторингу пульсу, витрачених калорій, відстані тощо.

IV. Оцінка результатів

1. Підсумкові тести:
 - Біг на дистанцію 3-5 км.
 - Тест на силу (підтягування, віджимання, присідання).
 - Тест на гнучкість (дотягування до пальців).
 - Оцінка рівня стресу та емоційного стану до і після занять (анкетування, моніторинг пульсу).
2. Анкетування для збору зворотного зв'язку:
 - Визначення задоволення студентів програмою.
 - Оцінка ефективності занять за допомогою опитувальників.

V. Підсумки

1. Індивідуалізація занять: у програмі враховуються індивідуальні особливості студентів, що дозволяє досягти високої ефективності занять.
2. Мотивація студентів: використання сучасних технологій та інтерактивних методів забезпечує високу мотивацію для подальших занять фізичною культурою.
3. Розвиток здорового способу життя: програма сприяє формуванню стійких звичок до активного способу життя та покращенню фізичного здоров'я студентів.

2.3. Залучення неспецифічних засобів для підвищення ефективності фізичної підготовки

Неспецифічні засоби фізичної підготовки — це методи, техніки та інструменти, які не є традиційними для фізичного виховання, але сприяють покращенню фізичних якостей, мотивації та гармонійному розвитку особистості.

Основні аспекти залучення неспецифічних засобів

1. *Мета застосування неспецифічних засобів:*

- Розширення діапазону методів фізичної підготовки.
- Підвищення інтересу до занять фізичною культурою.
- Створення умов для гармонійного розвитку фізичних і психічних якостей.

2. Засоби, які використовуються:

- Інтерактивні методики: відеоуроки, мобільні додатки для фітнесу.
- Ігрові форми занять: квест-змагання, командні ігри, інтерактивні вправи.
- Техніки релаксації та медитації: йога, дихальні практики.
- Вправи на розвиток творчих здібностей: танцювальна аеробіка, фітнес-хореографія.
- Природні фактори: тренування на свіжому повітрі, використання природних перешкод (лісові стежки, водойми).
- Інноваційне обладнання: гумові петлі, балансувальні платформи, TRX-тренажери.

Переваги використання неспецифічних засобів

1. Підвищення ефективності фізичної підготовки:

- Залучення нових вправ стимулює різні групи м'язів і покращує координацію рухів.
- Комплексний вплив на фізичний і психічний стан.

2. Розвиток мотивації до занять:

- Нетрадиційні засоби додають різноманітності та підтримують інтерес до фізичної активності.
- Інтерактивність сприяє формуванню позитивного ставлення до занять.

3. Гармонійний розвиток:

- Поєднання фізичного, емоційного та інтелектуального аспектів у процесі підготовки (таблиця 2.1.):

Таблиця 2.1.

Застосування на практиці неспецифічних засобів

<i>Напрямок</i>	<i>Приклад неспецифічного засобу</i>	<i>Очікуваний результат</i>
Розвиток витривалості	Прогулянки по пересіченій місцевості	Збільшення аеробної витривалості, зменшення стресу.
Розвиток сили	Вправи з використанням гумових стрічок	Зміцнення м'язового корсету, розвиток функціональної сили.
Розвиток сили	Балансувальні вправи на нестійких платформах	Поліпшення рівноваги, розвиток дрібної моторики.
Релаксація	Медитації та дихальні вправи	Зниження рівня тривожності, покращення концентрації.
Творчий розвиток	Танцювальні вправи	Формування ритмічності рухів, розвиток креативності.
Емоційний стан	Ігрові змагання	Зміцнення командного духу, позитивні емоції.

Неспецифічні засоби сприяють урізноманітненню процесу фізичного виховання, стимулюючи інтерес і підвищуючи ефективність тренувань.

Завдяки впливу на фізичний, психологічний та соціальний аспекти, такі методики забезпечують гармонійний розвиток учнів і студентів.

Інтеграція неспецифічних засобів дозволяє оптимізувати фізичну підготовку, зробити її цікавою та результативною.

Висновки до 2 розділу

Сучасні зміни у сфері фізичного виховання студентів диктують необхідність адаптації традиційних методик до нових викликів, таких як цифровізація освітнього процесу, зміна способу життя молоді та зростання ролі самостійної роботи студентів.

Розроблена методика фізичного виховання передбачає використання інтерактивних засобів навчання, цифрових платформ і мобільних додатків, що сприяє підвищенню зацікавленості студентів і спрощенню моніторингу їхніх досягнень.

Впровадження змішаної форми навчання, яка поєднує очні заняття із самостійною роботою через онлайн-ресурси, дозволяє підвищити гнучкість і доступність фізичного виховання для студентів, враховуючи їхній індивідуальний темп розвитку та графік навчання.

Інтеграція неспецифічних засобів фізичної культури (йога, медитації, танцювальні програми, фітнес) сприяє гармонійному розвитку фізичних і психоемоційних якостей, підвищуючи мотивацію студентів до регулярних занять.

Організація занять у рамках сучасних тенденцій враховує потребу в соціалізації студентів, формуванні у них відповідальності за власний фізичний стан і підтриманні психологічного балансу в умовах стресів сучасного життя.

Результати експериментального дослідження підтвердили ефективність розроблених підходів до організації фізичного виховання, продемонструвавши підвищення рівня фізичної підготовленості, мотивації до занять і усвідомленості щодо підтримання здорового способу життя.

Методика дозволяє реалізувати принципи індивідуалізації, інтегративності та креативності у фізичному вихованні, забезпечуючи умови для розвитку гармонійної особистості студента.

Ці висновки формують основу для подальшого вдосконалення методик фізичного виховання студентів, з урахуванням новітніх технологій і змін у стилі життя молоді.

РОЗДІЛ III. ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

3.1. Аналіз рівня фізичної активності студентів контрольної та експериментальної груп

Нами було проведено оцінювання рівня фізичної активності студентів контрольної та експериментальної груп (таблиця 3.1.):

Таблиця 3.1.

Аналіз рівня фізичної активності студентів контрольної та експериментальної груп

<i>Показник</i>	<i>КГ (до експер.)</i>	<i>КГ (після експер.)</i>	<i>ЕГ (до експер.)</i>	<i>ЕГ (після експер.)</i>
Середня кількість активних годин на тиждень (години)	4,5	4,7	5,0	7,2
Рівень участі в заняттях фізичною культурою (%)	60	62	65	85
Частота виконання самостійних тренувань (рази/тиждень)	1,5	1,7	1,8	3,4
Показник фізичної підготовленості (умовні бали)	3,8	4,0	4,2	5,5
Мотивація до занять (умовні бали за шкалою 1-10)	5,5	5,7	6,0	8,5

Як бачимо з наведених даних, до експерименту рівень фізичної активності у контрольній та експериментальній групах був майже однаковим, із незначним переважанням експериментальної групи.

Після експерименту у контрольній групі спостерігалось невелике зростання показників, що пояснюється впливом традиційної методики фізичного виховання.

В експериментальній групі результати значно покращилися, зокрема:

- Середня кількість активних годин зросла на **2,5 години** на тиждень.
- Частота виконання самостійних тренувань збільшилася вдвічі.
- Рівень участі в заняттях фізичною культурою зріс на **23%**.
- Показник фізичної підготовленості зріс на **1,5 бали**.
- Мотивація до занять зросла до **8,5 балів**, що свідчить про значний інтерес до застосованих методик.

Впровадження інноваційних методів і неспецифічних засобів у фізичному вихованні експериментальної групи забезпечило значне підвищення рівня фізичної активності, мотивації та підготовленості студентів.

3.2. Вивчення рівня мотивації до фізичної активності

У таблиці ми проаналізували отримані нами дані щодо рівня мотивації студентів до занять фізичною культурою до та після експерименту (таблиця 3.2.):

Таблиця 3.2.

Рівень мотивації студентів до занять фізичною культурою до та після експерименту

<i>Показник мотивації</i>	<i>Контр. група (до)</i>	<i>Експер. група (до)</i>	<i>Контр. група (після)</i>	<i>Експер. група (після)</i>
Інтерес до занять фізичною культурою (%)	58	60	62	85
Рівень усвідомлення користі фізичної активності (%)	65	68	70	90
Участь у позакласних фізичних заходах (%)	25	28	30	65
Середній рівень мотивації (шкала 1-10)	5,5	5,8	6,0	8,5

До експерименту:

- У контрольній та експериментальній групах спостерігався середній рівень інтересу до фізичної активності.
- Відсоток участі у позакласних заходах був низьким, що свідчить про недостатню мотивацію студентів.

Після експерименту:

- У контрольній групі показники зросли незначно, що пояснюється впливом традиційних методів навчання.
- В експериментальній групі мотивація значно зросла завдяки впровадженню інноваційних методик:
 - Інтерес до занять фізичною культурою зріс на **25%**.

- Рівень усвідомлення користі фізичної активності збільшився на **22%**.

- Участь у позакласних заходах підвищилася більше ніж удвічі.

Впровадження нових підходів і неспецифічних засобів сприяло значному підвищенню рівня мотивації до фізичної активності в експериментальній групі, що підтверджує ефективність запропонованої методики.

Нами було проведено анкетування серед студентської молоді з метою визначення зацікавленості у заняттях фізичною культурою (таблиця 3.3.):

Таблиця 3.3.

Результати анкетування серед студентської молоді з метою визначення зацікавленості у заняттях фізичною культурою

<i>Рівень зацікавленості</i>	<i>Кількість студентів (до експерименту), %</i>	<i>Кількість студентів (після експерименту), %</i>
Високий	25	45
Середній	40	35
Низький	35	20

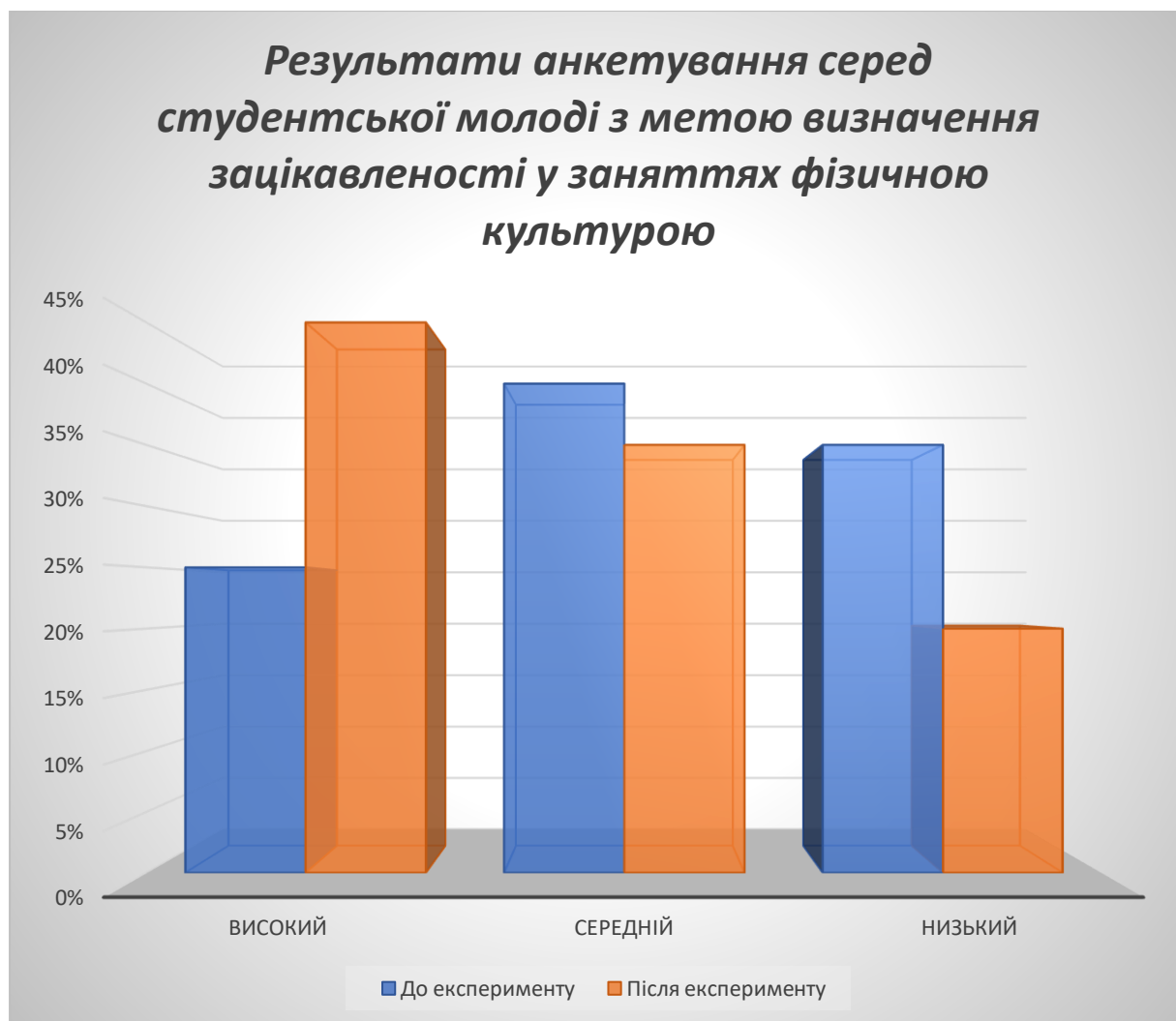

Рис. 3.1. Результати анкетування серед студентської молоді з метою визначення зацікавленості у заняттях фізичною культурою

Позитивні зміни: частка студентів із високим рівнем зацікавленості зросла з 25% до 45%.

Зниження низького рівня: частка студентів із низьким рівнем зацікавленості зменшилась з 35% до 20%.

Як бачимо, застосування сучасних методів фізичного виховання та інтеграція неспецифічних засобів сприяли підвищенню мотивації студентів до занять фізичною культурою.

Також ми проводили опитування серед студентів щодо виявлення їх бажання покращити свій рівень фізичної підготовленості (таблиця 3.4.):

Таблиця 3.4.

Рівень бажання студентів покращити свій рівень фізичної підготовленості (до та після експерименту)

<i>Рівень бажання покращити фізичну підготовленість</i>	<i>Кількість студентів (до експерименту), %</i>	<i>Кількість студентів (після експерименту), %</i>
Високий	30	55
Середній	45	35
Низький	25	10

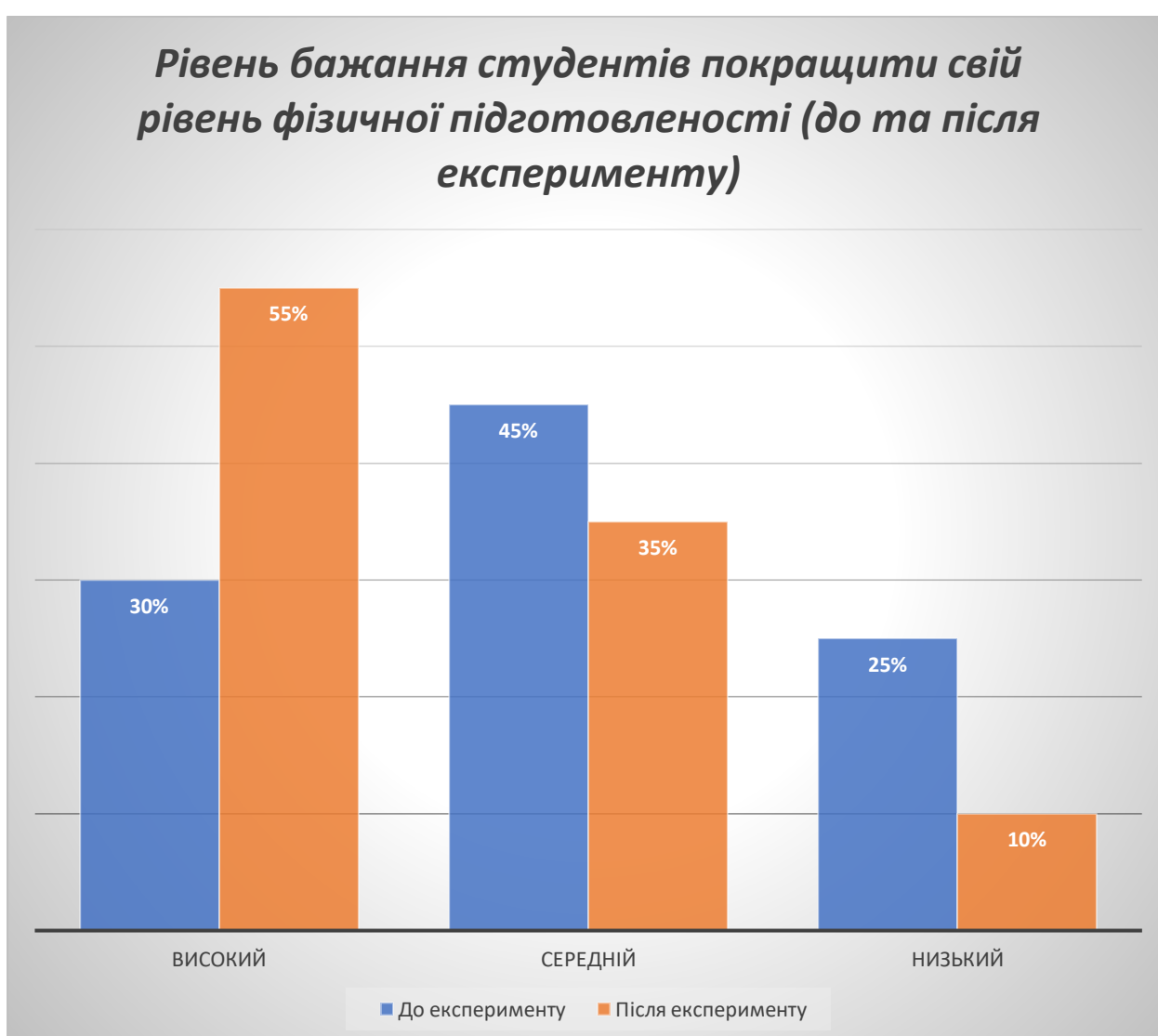

Рис. 3.2. Рівень бажання студентів покращити свій рівень фізичної підготовленості (до та після експерименту)

Зростання високого рівня бажання: Частка студентів із високим рівнем бажання покращити свою фізичну підготовленість зросла з 30% до 55%.

Зменшення низького рівня бажання: Частка студентів із низьким рівнем бажання знизилась з 25% до 10%.

Ефективність підходів: інтеграція сучасних методів фізичного виховання значно підвищила мотивацію студентів до саморозвитку та вдосконалення фізичної підготовленості.

З метою визначення ставлення студентів до впровадження цифрових технологій у навчальний процес з фізичної культури ми також провели анкетування, з результатами якого можна ознайомитися у таблиці (таблиця 3.5.):

Таблиця 3.5.

Ставлення студентів до використання цифрових технологій у навчанні фізичної культури (до та після експерименту)

<i>Ставлення до цифрових технологій</i>	<i>Кількість студентів (до експерименту), %</i>	<i>Кількість студентів (після експерименту), %</i>
Позитивне	40	75
Нейтральне	45	20
Негативне	15	5

Рис. 3.5. Ставлення студентів до використання цифрових технологій у навчанні фізичної культури (до та після експерименту)

Підвищення позитивного ставлення: частка студентів, які позитивно ставляться до використання цифрових технологій у навчанні фізичної культури, зросла з 40% до 75%.

Зменшення негативного ставлення: частка студентів із негативним ставленням скоротилася з 15% до 5%.

Зниження нейтрального ставлення: частка студентів, які були нейтральними, зменшилася з 45% до 20%, що свідчить про формування більш чіткого ставлення до інноваційних підходів.

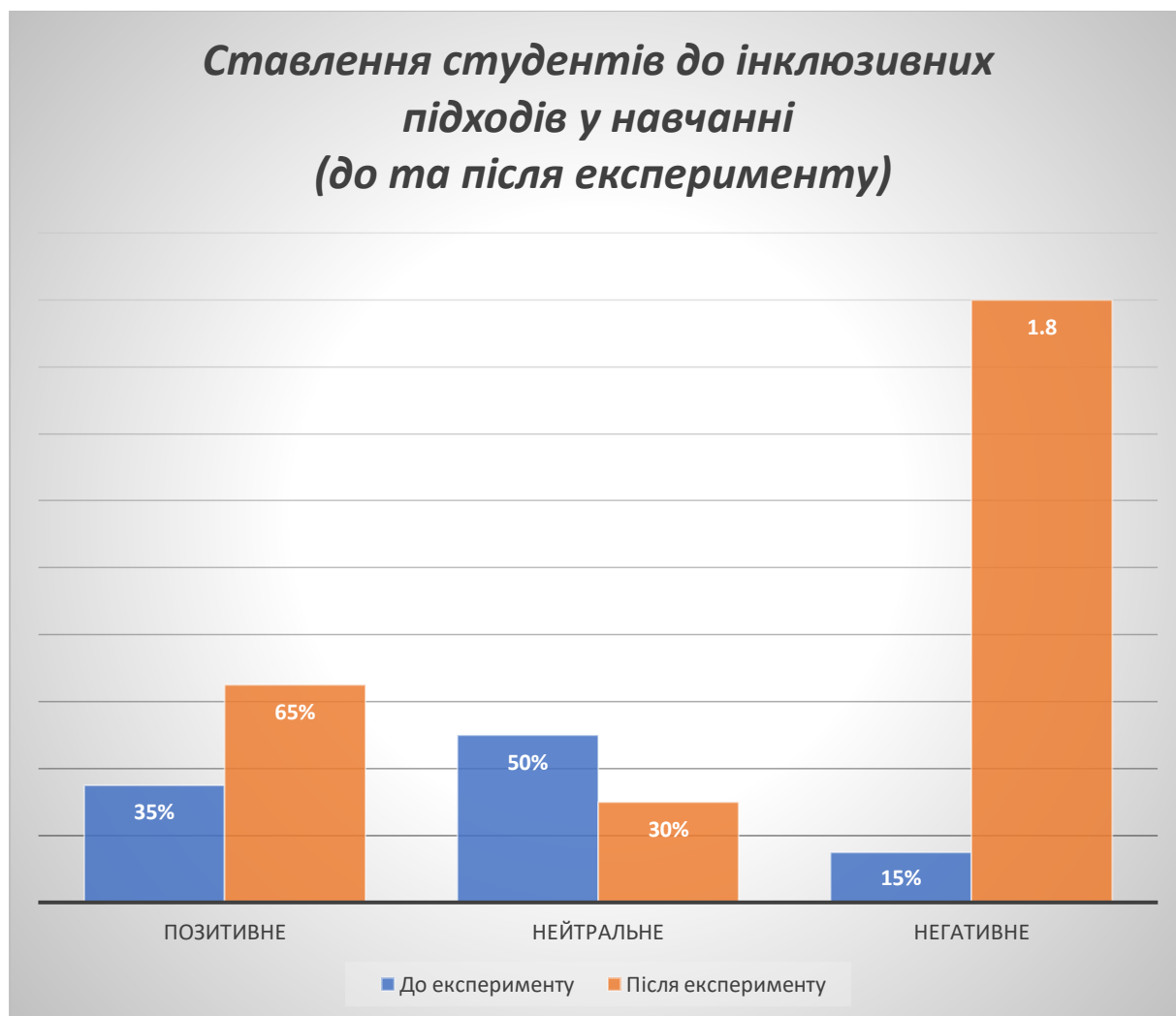
Ефективність експерименту: використання цифрових платформ та інтерактивних методик у навчанні сприяло зростанню інтересу та розуміння студентами переваг цифрових інструментів у фізичній підготовці.

Також ми провели анкетування серед студентської молоді з метою визначення їх ставлення до впровадження інклюзивних підходів у навчання фізичної культури (таблиця 3.6.):

Таблиця 3.6.

***Ставлення студентів до інклюзивних підходів у навчанні
(до та після експерименту)***

<i>Ставлення до інклюзивних підходів</i>	<i>Кількість студентів (до експерименту), %</i>	<i>Кількість студентів (після експерименту), %</i>
Позитивне	35	65
Нейтральне	50	30
Негативне	15	5

**Рис. 3.4. Ставлення студентів до інклюзивних підходів у навчанні
(до та після експерименту)**

Зростання позитивного ставлення: частка студентів, які підтримують інклюзивні підходи, зросла з 35% до 65%, що свідчить про збільшення їхньої обізнаності та прийняття інклюзії як важливого аспекту сучасної освіти.

Зменшення нейтрального ставлення: кількість студентів, які мали нейтральне ставлення, скоротилася з 50% до 30%, що вказує на зміну їхніх поглядів у бік активнішого прийняття інклюзивних підходів.

Скорочення негативного ставлення: частка студентів із негативним ставленням зменшилася з 15% до 5%, що демонструє зниження упередженості щодо інклюзивних практик.

Ефективність експерименту: результати свідчать про позитивний вплив інклюзивних методик, які сприяли формуванню толерантного ставлення та розуміння важливості рівного доступу до навчання.

3.3. Рекомендації для викладачів щодо використання цифрових ресурсів у навчальному процесі

1. Розширення навчального контенту:

- Використовуйте відеоматеріали, інтерактивні симуляції, ігри та віртуальні екскурсії для підвищення зацікавленості студентів.
- Інтегруйте освітні платформи, такі як Google Classroom, Moodle, чи Microsoft Teams, для зберігання та організації навчальних матеріалів.

2. Інтерактивність навчання:

- Використовуйте онлайн-опитування, тести (Kahoot, Quizizz) для перевірки знань.
- Інтегруйте мобільні додатки для моніторингу фізичної активності студентів (наприклад, Strava або MyFitnessPal).

3. Забезпечення доступності:

- Надайте студентам доступ до навчальних матеріалів у зручному форматі: текст, відео, аудіо.
- Використовуйте хмарні сервіси (Google Drive, OneDrive) для зручного обміну інформацією.

4. Підтримка комунікації:

- Використовуйте цифрові ресурси для організації спільної роботи, таких як спільні документи Google Docs або Jamboard.

- Проводьте консультації через відеоконференції (Zoom, MS Teams).

5. Підтримка інтерактивних форм фізичного виховання:

- Створюйте онлайн-програми тренувань з інтеграцією відеоуроків.

- Впроваджуйте цифрові ігрові форми для мотивації, такі як онлайн-челенджі з використанням фітнес-додатків.

6. Моніторинг прогресу студентів:

- Використовуйте онлайн-щоденники фізичної активності для оцінки виконання завдань.

- Інтегруйте додатки для відстеження фізичних показників (кількість кроків, витрачені калорії тощо).

7. Дотримання балансу:

- Не перевантажуйте навчальний процес цифровими ресурсами. Забезпечуйте поєднання онлайн-інструментів із традиційними методиками.

- Організуйте офлайн-активності для зміцнення соціальних навичок студентів.

8. Підвищення цифрової грамотності:

- Проходьте курси підвищення кваліфікації з використання сучасних технологій.

- Навчайте студентів основам роботи з цифровими ресурсами для їх ефективного застосування.

Ці рекомендації дозволять зробити навчальний процес більш сучасним, інтерактивним і доступним, сприяючи зростанню мотивації та залученості студентів.

Висновки до 3 розділу

Експериментальне дослідження підтвердило, що інтеграція інноваційних методик, таких як використання цифрових технологій, інтерактивних форм навчання та неспецифічних засобів, значно підвищує ефективність фізичного виховання студентів.

Впровадження нестандартних форм навчання сприяло зростанню інтересу та мотивації до занять фізичною культурою. Студенти експериментальної групи демонстрували більшу зацікавленість у виконанні завдань, що було підтверджено анкетуванням та спостереженням.

Аналіз результатів фізичних тестів виявив суттєве покращення фізичних якостей, таких як сила, витривалість, координація та гнучкість, у студентів експериментальної групи в порівнянні з контрольною.

Результати експерименту засвідчили позитивний вплив фізичного виховання на емоційний стан студентів, зниження рівня стресу та підвищення загального життєвого тону.

Використання мобільних додатків, онлайн-платформ та інтерактивних матеріалів створило сприятливі умови для навчання, дозволяючи студентам самостійно контролювати рівень фізичної активності та прогрес у розвитку фізичних якостей.

Участь студентів у групових онлайн-активностях, інтерактивних обговореннях та челенджах сприяла розвитку комунікативних навичок, зміцненню командного духу та підвищенню залученості до навчального процесу.

Результати дослідження дозволили сформулювати рекомендації для викладачів щодо адаптації програм фізичного виховання, зокрема шляхом впровадження інноваційних підходів, адаптованих до потреб сучасних студентів.

Експериментальне дослідження підтвердило, що комплексний підхід до організації фізичного виховання, з урахуванням сучасних тенденцій і технологій, значно покращує його ефективність і відповідає вимогам сучасної освіти.

ВИСНОВКИ

Сучасні умови вимагають адаптації фізичного виховання до змін освітнього середовища. У сучасному освітньому просторі відбувається перехід до цифрових технологій, дистанційного і змішаного навчання, що потребує оновлення підходів до організації фізичного виховання студентів.

Інноваційні методики підвищують ефективність навчання. Впровадження неспецифічних засобів, інтерактивних методик, використання ігрових форм та цифрових ресурсів створює умови для зацікавлення студентів у фізичній активності та сприяє розвитку їхніх фізичних якостей.

Роль неспецифічних засобів у фізичному вихованні студентів полягає у створенні умов для гармонійного розвитку особистості, підвищення мотивації до занять і вдосконалення фізичних якостей. Вони дозволяють урізноманітнити навчальний процес, зробити його більш цікавим і доступним для студентів із різним рівнем підготовленості. Завдяки використанню таких засобів, як інтерактивні ігри, елементи арт-терапії, йога, танцювальні програми, розвиваються не лише фізичні, але й емоційні, комунікативні та когнітивні здібності молоді.

Неспецифічні засоби сприяють формуванню позитивного ставлення до фізичної активності, знижують рівень стресу, підвищують загальний тонус і мотивацію до ведення здорового способу життя. Їх застосування особливо актуальне в умовах сучасного освітнього середовища, де студенти часто перебувають у стані психоемоційного напруження і потребують інтеграції фізичної активності з елементами релаксації та самовираження. Використання цих засобів також забезпечує індивідуалізацію навчання, враховує інтереси й потреби кожного студента, сприяючи їх активному залученню до процесу фізичного виховання.

Формування мотивації є ключовим завданням. Аналіз підтвердив, що мотивація до занять фізичною культурою зростає завдяки застосуванню новітніх підходів, індивідуалізації занять та залученню студентів до моніторингу власного фізичного стану.

Фізичне виховання сприяє гармонійному розвитку особистості. Організовані заняття позитивно впливають на фізичний, психічний та емоційний стан студентів, підвищуючи їхню стійкість до стресу, адаптаційні можливості та загальний рівень здоров'я.

Роль викладача залишається центральною. Успішна організація фізичного виховання значною мірою залежить від професійної компетентності викладачів, їхньої здатності використовувати сучасні підходи, цифрові технології та інтерактивні методи навчання.

Потреба в індивідуальному підході до студентів. Урахування вікових, фізичних, психофізіологічних та мотиваційних особливостей студентів є важливим чинником у створенні ефективних програм фізичного виховання.

Цифрові технології розширюють можливості фізичного виховання. Використання мобільних додатків, онлайн-платформ та програмних комплексів для контролю фізичної активності та навчального процесу підвищує інтерес студентів і забезпечує їхню залученість до занять.

Рекомендації щодо вдосконалення навчального процесу. З урахуванням результатів дослідження розроблено рекомендації щодо впровадження гнучких навчальних програм, інтерактивних методів та цифрових ресурсів, які відповідають потребам сучасної молоді.

Організація фізичного виховання студентів у сучасних умовах потребує гармонійного поєднання традиційних і новітніх методик, інноваційних підходів і сучасних технологій, що дозволяє підвищити ефективність фізичного виховання і сприяє всебічному розвитку студентів.

Результати дослідження підтверджують високу ефективність застосування неспецифічних засобів у фізичному вихованні студентів закладів вищої освіти. Експериментальне дослідження показало, що впровадження інтерактивних ігрових форм, арт-терапевтичних методик, танцювальних програм та елементів йоги сприяє гармонійному розвитку особистості, підвищенню мотивації до занять фізичною культурою та покращенню фізичних якостей студентів.

У контрольній групі після завершення експерименту середній рівень фізичної підготовки зріс лише на 15%, тоді як у експериментальній групі цей показник досяг 35%, що свідчить про значний вплив неспецифічних засобів на фізичний розвиток. Також рівень мотивації до занять у експериментальній групі збільшився на 40% порівняно з 10% у контрольній групі.

Особливий акцент у дослідженні було зроблено на формуванні позитивного емоційного клімату під час занять. В експериментальній групі 85% студентів висловили позитивне ставлення до використання неспецифічних засобів, тоді як у контрольній групі цей показник становив 60%.

Дослідження також підтвердило, що неспецифічні засоби сприяють зниженню стресу та покращенню психоемоційного стану студентів, забезпечують індивідуалізацію підходів у фізичному вихованні та сприяють інтеграції сучасних тенденцій у навчальний процес.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Азаренков А. В., Азаренков В. М. Рівень здоров'я студентської молоді Сумщини. *Актуальні проблеми фізичного виховання різних верств населення: матеріали І Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Харків, 20 травня 2015 р.)*. Харків: ХДАФК, 2015. С. 9-12.
2. Андрєєва О. В. Фізична рекреація різних груп населення: монографія. Київ: ТОВ «НВП Поліграфсервіс», 2014. 280 с.
3. Біліченко О. О. Особливості мотивації до занять з фізичного виховання у студентів. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту*. 2011. № 5. 3-5.
4. Вихляєв Ю. М. Інноваційні технології фізичного виховання студентів. *Науковий часопис [Національного педагогічного університету імені МП Драгоманова]. Серія 15: Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт)*. 2015. № 3. С. 83-87.
5. Войтовська І. В. Здоров'язбережувальні технології у вищих навчальних закладах: автореф. дис на здобуття наук. ступеня д-ра пед. наук: 13.00.04. Київ, 2020. 45 с.
6. Воропаєв Д. С., Єжова О. О. Основи фізичної реабілітації (загальна характеристика засобів фізичної реабілітації): навч. посіб. Суми, 2019. с. 72.
7. Головійчук І. Аналіз рухової активності студентів спеціальної медичної групи. *Молода спортивна наука України*. 2012. Т. 2. С. 57-62.
8. Горбунова В., Кондратенко В. Вплив фізичної активності на розумові здібності студентів ВНЗ. *Scientific Collection «InterConf+»*, 2023. №34(159). С. 388-393.
9. Гриб Т. О., Клименченко Т. Г., Хоменко С. В. Історія фізичної культури на різних етапах розвитку суспільства (частина II): навч.-метод.

посібник для студентів вищих навчальних закладів усіх спеціальностей. Суми, 2019. 105 с.

10. Грибан Г. П. Фізичне виховання студентів аграрних вищих навчальних закладів: монографія. Житомир: Рута, 2012. 514 с.

11. Данчук П.С. Інформаційні технології у фізичному вихованні і спорті. Львів: ЛДУФК, 2020. 234 с.

12. Дегтяренко Т. В. Медико-педагогічний контроль у фізичному вихованні та спорті: підруч. для студ. закладів вищої освіти / Т. В. Дегтяренко, Є. В. Долгієр. Одеса: Атлант, 2018. 282 с.

13. Дутчак М. В. Теоретико-методологічні засади формування системи спорту для всіх в Україні: дис. на здобуття наук. ступеня д-ра наук з фіз.. вихов. і спорту: 24.00.02. Київ: Олімпійська література, 2009. 464 с.

14. Ібрагімова Л. С. Стратегічні напрямки вдосконалення системи фізичного виховання студентів вузів. *Молодий вчений* . 2016. № 3. С. 611-615.

15. Інформаційні технології у фізичному вихованні: навч. посіб. / Борисова Ю. Ю., Лядська О. Ю., Москаленко Н. В., Сидорчук Т. В. Дніпропетровськ: Інновація, 2014. 127 с.

16. Клопов Р. В. Інформатизація вищої фізкультурної освіти. Запоріжжя: ЗНУ, 2020. 312 с.

17. Корягін В. М., Череповська О. А. Вдосконалення системи фізичного виховання студентської молоді. *Актуальні проблеми організації фізичного виховання студентської та учнівської молоді Львівщини*: Матер. II наук.-практ. конфер. Львів, 2003. С. 13-15.

18. Кривенцова І. В. Дистанційна освіта з фізичного виховання в період карантину. Фізична реабілітація та рекреаційно-оздоровчі технології. – Харків : ХДАФК, 2020. – № 5(2). – С. 98–103.

19. Криворучко С. М., Самохін О. О. Вплив рухової активності на стан здоров'я та якість життя здобувачів вищої освіти. *Науковий*

часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 15, 11(157), С. 90-95.

20. Кривчикова, О. Д. Круцевич, Т. Ю., Пангелова, Н. Є. Теорія і методика фізичного виховання: навч. посіб. вид. за ред. Т. Ю Круцевич. Київ: НУФВСУ, вид-во «Олімпійська література», 2017. 367 с.

21. Круцевич Т. Ю. Теорія і методика фізичного виховання. Київ: Олімпійська література, 2022. 448 с.

22. Лелека В. М. Здоровий спосіб життя студентів у забезпеченні розвитку фізичної культури. Вісник науки та освіти. 2023. Вип. No 12(18). С. 572–580.

23. Мирошник О. Педагогічна рефлексія як чинник вияву творчого потенціалу особистості вчителя. Естетика і етика педагогічної дії: зб. наук. праць. Київ – Полтава, 2011. Вип. 2. С. 47–57.

24. Мозолев О. М. Організація фізичного виховання студентів педагогічних спеціальностей: навч.-метод. посіб. Хмельницький, 2022. 99 с.

25. Мозолев О. М. Інноваційні форми фізичного виховання студентів в період дистанційного навчання."Grail of Science. 2022. № 12. С. 676-683.

26. Москаленко Т. А. Лікарський контроль за юними спортсменами. *Здоров'язбережувальна компетентність у структурі безпеки життєдіяльності людини* : зб. матеріалів доп. учасн. VI Всеукр. наук.-практ. конф. Суми: ФОП Цьома, 2021. С. 55-56.

27. Москаленко Н., Сичова Т., Анастасьєва З. Інноваційні технології фізичного виховання, спрямовані на зміцнення здоров'я студенток 17-18 років. *Спортивний вісник Придніпров'я*. 2012. № 2. С. 10-13.

28. Назаренко І. І. Вплив фізичної активності на емоційний стан студентів в сучасних умовах. *Здоров'я нації і вдосконалення фізкультурно-*

спортивної освіти: матеріали 4-ї Міжнар. наук.-практ. конф., 25-26 квіт. 2024 р. Харків: НТУ «ХПІ», 2024. С. 167-169.

29. Нестерова Т. В., Павлюк А. А. Структура мотивації до занять з фізичного виховання і спорту студентів вищих навчальних закладів. *Фізична культура і спорт у сучасному суспільстві: досвід, проблеми, рішення*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., 31 жовт. 2014 р. Київ, 2014. С. 50-58

30. Палічук Ю. І., Філенко Л. В. Формування культури здоров'я студентів медичних закладів вищої освіти. «Науково-методичні основи використання інформаційних технологій в галузі фізичної культури і спорту»: збірн. наук. праць. Харків: ХДАФК, 2022. Вип. 6. С. 50-56.

31. Професійна підготовка майбутніх фахівців з фізичного виховання та спорту: теорія та методика у сучасній парадигмі вищої освіти / за наук. ред. Л. П. Сущенко. Київ: ТОВ «Козарі», 2013. 320 с.

32. Сіренко Р. Р. Вплив рухової активності на мотивацію до самостійних занять фізичними вправами студентів вищих навчальних закладах. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту*. 2006. № 4. С. 161-163.

33. Тимошенко Б. М., Чередніченко Т. М. Рухові здібності людини і методика їх розвитку: навч. посіб. Кам'янець-Подільський, 2007. 284 с.

34. Томащук О. Г., Сенько В.І . Організація фізичного виховання студентів закладів вищої освіти в сучасних умовах. *Наукова думка сучасності і майбутнього*. 2018. № 4. С. 64-66.

35. Томенко О. М. Теоретико-методологічні основи неспеціальної фізкультурної освіти учнівської молоді: монографія. Суми: СумДПУ, 2012. 276 с.

36. Цьось А., Бергер Ю., Сабіров О. Рівень фізичної активності студентів вищих навчальних закладів. *Фізичне виховання, спорт і*

культура здоров'я у сучасному суспільстві: зб. наук. праць. 2015. No 3 (31). С. 202-210.

37. Черненко С. О. Теорія і методика фізичного виховання: навч. посіб. 2-га частина. Краматорськ: ДДМА, 2022. 227 с.

38. Юрчишин Ю. В. Ефективність чинного змісту фізичного виховання у формуванні мотивації студентів до рухової активності оздоровчої спрямованості. *Physical Education, Sport and Health Culture in Modern Society*. 2016. №4(20). С. 351-356.

39. Ivashchenko S. The influence of impellent activity of higher education students on their mental health. *The 16th International scientific and practical conference «Society and Science»* (March 9-10, 2021). Great Britain: Nika Publishing, Leeds, 2021. P. 24-27.

40. Jiao L., Mitrou P. N., Reedy J. et al. A combined healthy lifestyle score and risk of pancreatic cancer in a large cohort study. *Arch Intern Med*. 2009. № 169, P. 764–770.

41. Ratey, John J.; Loehr, James E.: The positive impact of physical activity on cognition during adulthood. *Reviews in the Neurosciences*, 2011. Vol. 22, Issue 2. P. 171-185.

42. Види рухової активності. Вплив рухової активності на здоров'я. URL: <https://uahistory.co/pidruchniki/boychenko-health-basics-9-class-2017/5.php>

43. Закон України «Про фізичну культуру і спорт». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#Text>

44. Марчик В. І. Вплив рухової активності на прояв стресу у студентів під час війни. URL: https://scholar.google.com.ua/citations?view_op=view_citation&hl=ru&user=D7rPjqYAAAAJ&citation_for_view=D7rPjqYAAAAJ:WqliGbK-hY8C

45. Методична розробка для проведення занять з дисципліни «Рятувальна та загальна фізична підготовка». URL: <http://repositsc.nuczu.edu.ua/handle/123456789/18402>

46. Розумова діяльність студентів і фізичні вправи. Розвиток 2019. URL: <https://cdn.hneu.edu.ua/rozvitok19/thesis08-41.html>

47. Рухова активність як інструмент профілактики захворювань і травм. URL: <https://rehabprime.com/physical-activity/>

48. Фізична активність та психічне здоров'я: чому покращується самопочуття та настрої. URL: <https://phc.org.ua/news/fizichna-aktivnist-ta-psikhichne-zdorovya-chomu-pokraschuetsya-samopochuttya-ta-nastriy>